

Det ska inte mycket till.....

Det ska inte mycket till för att jag ska bli nåt så in i h-e förbannad när jag är ute och tar mig en Washingtontur. Det räcker egentligen att nån dryg bilförare tycker det är j-ä-t-t-e-r-o-l-i-g-t att låtsas att jag inte syns när jag kommer körandes mot motorvägsavfarten där han stressat väntar på att få fortsätta sin resa. Han måste vara en av de mest efterfrågade människorna i världen eftersom han med nån centimeters marginal lyckas undvika att skicka både mig och Washington till de sälla jaktmarkerna. Eller så är han gravt synskadad eftersom han inte ser en fullvuxen kvinna i sina bästa år i neonväst, motorcykel med helljuset blinkande för att avisera vår existens.... Det ska i det här läget inte mycket till för att jag faktiskt ska genomföra min för ögonblicket högsta önskan.... att köra upp jämsides med bilen och bara så där i förbigående driva foten genom dörren på hans, ofta silvergrå BMW. Det är egentligen bara det där lilla sista unset av självbehärskning som gör att jag låter bli, plus att jag inte skulle klara av det utan att köra omkull, och det nöjet vill jag inte ge honom.

Det ska inte heller så mycket till för att hjärtat nästan ska stanna i ren och skär förskräckelse när man är ute och tar sig en Washingtontur. Det räcker egentligen med att det får upp en kanin ur diket så där en bråkdels millimeter framför framhjulet när man kommer genom kurvan i lagom fart och lagom nerlägg och som ett under undviker att fara rätt in i evigheten. Några djupa andetag senare skickar man en tacksam tanke till vår Skapare att det inte var vår tur ännu eller möjligen en tacksamhetens tanke till mor och far som inte lät nedärva ishockemålvaktsreaktionsförmåga vilket i detta läget var bra. Hade jag hunnit bromsa hade nog JAG skickat oss till evigheten, både mig och Washington.

Det ska inte mycket till för att jag ska kunna uppleva den där totala känslan av... Lugn? Avslappning? Det enda som räcker är egentligen bara en Washingtontur, bra musik i lurarna och så var det ju det där med snus och tuggummi... men det ska vara General Portion!

Det ska inte så mycket till för att få fantastiska upplevelser när man är ute och tar sig en Washingtontur. Det räcker egentligen med en fantastisk utsikt över havet när man puttrar på den lilla vägen som följer kusten, att köra förbi och se att båten Våga ligger och guppar på sin plats i hamnen i Bua.. ja eller ännu hellre att hennes plats är tom för då vet jag att hennes "hussar" är ute på havet och njuter av den friheten, att det doftar nyslaget gräs genom det flugfläckiga visiret som är satt lite på "glänt", framåt hösten kan det dofta nyplöjd åker som i sin tur framkallar ett minne från ett hamburgerhak strax utanför Oslo. Det kan vara tonårstjejen som slänger upp sin telefon och tar ett kort på oss när vi stannat för nerfällda järnvägsbommar och hon och hennes kompisar fnittrande står och väntar på andra sidan spåret. Undrar om man hamnar i hennes blogg som dagens

outfit...

Det ska inte mycket till för att jag ska känna en nästan löjlig känsla av LYCKA! Det räcker egentligen med en Washington-tur och i lugn och ro fara fram längs vägarna och möta en motorcykel. Det som inte är så mycket men som framkallar lyckokänslan hos mig, det är den där höjda handen som hälsning till mig! Ibland har jag kikat lite försynt in i backspeglarna för att se om det ligger någon bakom som han möjligen hälsade på istället..det är det väldigt sällan.

OM det dessutom skulle vara en VRS-are man möter, och det händer inte så sällan så är det nästan så man får lyckotårar i ögonen, men det kan man alltid skylla på fartvinden... eftersom man har det flugfläckiga visiret lite på glänt för att känna doften av det nyslagna gräset...

Ha en skön sommar!!

Inger #7364